

Katarína Löfflerová Barátnőjével A Lidón

Ez a pozsonyi Lidó 1929-ben. A bal oldali lány az egyik akkori barátnőm, úgy hívták, hogy Vértes Frida. Ő volt az első olyan barátnőm, aki már férjnél volt. Ő is zsidó volt. A nevét magyarosította, valaha lehet, hogy Weisznek hívták az apját. A felvételt egy fényképész készítette, ő állított be ilyen pózba. A fényképészek hatalmas nagy fényképezőgéppel, állvánnyal felszerelve járták a várost, még a parkokat is. A felvételt később küldték el, mert eltartott egy ideig, amíg elkészült.

Akkor még nem létezett az úgynevezett Tehelné Pole, csak a Lidó a Duna másik oldalán. A Duna vize tiszta volt, remek volt itt az úszás. Azonkívül volt ott egy 33 méteres medence, ahol nagyszerűen lehetett úszni. Elég hideg volt a vize, nem volt melegítve. Nem messze állt egy nagy

vendégfogadó nagy terasszal. Ott rendkívül kellemes volt. Kabinokkal is kedveskedtek a látogatóknak, lent a Duna-parton pedig négyszögletes sátrak várták a fürdőzőket. Ezeket a sátrakat ki lehetett bérelni egy egész szezonnra. Bent hagyhattuk a fürdőruhát, a fürdőköpenyt, kényeztetést és egyebet. A sátor bérleti díja nem volt nagyon magas. Érdekes, hogy akkortájt még nem loptak. A strandon nem homok, hanem deszkák voltak. Ezeken a deszkákon lehetett feküdni. A Duna partjait egy híd kötötte össze. Balkéz felől én öt-hat perc alatt odaértem a Lidóra.

Amíg iskolába jártunk, nyáridőben hetente kétszer-háromszor is lementünk oda. Rendszerint már délelőtt elindultunk, vittünk magunkkal ennivalót is, sült húst, sonkafélét, annak ellenére, hogy a közelben volt a vendéglő is. Leginkább sajtokat és hasonló ételt csomagoltunk. A vendéglőben legszívesebben málnát fogyasztottunk. A Lidón elég sok ember megfordult, de mivel hosszú volt, kábé egy kilométer, ezért sohasem keltette azt a benyomást, hogy zsúfolt. A Duna vize eléggé tiszta volt, mindig igyekeztünk belemenni, amikor egy hajó úszott arra, mert akkor remek hullámok keletkeztek.

A nyaralás 50-60 százalékban mindenütt egyforma volt. A családok egyformán éltek. Háromféle nyaralás volt. Az első az volt, hogy itthon ült az ember. Járt a Duna-uszodába úszni vagy a strandra, a Lidóra. A másik formája az volt, hogy az ember fölment két hétre a Tátrába. Még hozzá nem is a Magas-Tátrába, az Alacsony-Tátrába jártunk. Korytnicára jártunk például, Rózsahegyét jól ismertem, az ember bement Rózsahegyre, és az más volt, mint Pozsony. És a harmadik lehetőség -- tulajdonképpen ezt kellett volna rögtön a másodiknak mondani --, mert nagyon gyakran a Balatonon voltunk. A Balatonra jártam legszívesebben nyaralni. Balatonra volt egy nagyon jó vonat. Nem is kellett átszállni, ezzel a vonattal el tudtunk menni Boglárra vagy Fonyódra. Persze nem Siófokra, hanem Boglárra, mert lényegesen olcsóbb volt. A cseh korona nagyon erős volt akkor. Csehszlovákiában jobb gazdasági viszonyok között éltünk, mint az akkori Magyarországon. Az anyámat ott, ahol laktunk -- mindig egy bizonyos szállodában volt egy szobánk kibérelve, ahol valutával lehetett fizetni --, 'szokolos' nagyságának nevezték. Magyarországon a cseh koronát nevezték "szokol"-nak.